

[Jønson.]

koster saadan noget som halvandet Hundrede Kroner at standse et Hurtigtog. Det kan jeg ikke forstaa, men hvis man er kendt med Forholdene i Valby, vil man vide, at de fleste Tog alligevel standser i Kurven, og de kunde derfor lige saa godt køre ind til Jernbanestationen. Jeg vil derfor atter henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder og til vor nye Generaldirektør at tage denne Sag op til Løsning. Tidligere var det saaledes, at Befolkningen i Valby ikke engang kunde afsende en Pakke uden at skulle ind til Hovedbanegaarden, men nu er dette Forhold dog heldigvis blevet ændret.

Dernæst vil jeg gerne støtte den Hentstilling, som det ærede Medlem Hr. Rahbek fremkom med i Fredags angaaende Vejforholdene paa Fanø. Naar man kommer til Fanø, har man den Følelse, man ikke finder Magen til den noget andet Sted. Jeg har i de sidste Aar haft min Ferie i en By, der hedder Sønderho, som ligger ud mod Vesterhavet, en gammel By med Huse, som er hundrede til halvandet Hundrede Aar gamle. Jeg havde nær sagt, at Befolkningen er i samme Alder, i hvert Fald lever der adskillige Mennesker derovre, som er 80—90 Aar gamle. Sagen er den, at der bor en 700—800 Mennesker hele Aaret, men i Sommermaanederne er der mindst 1.000—1.200 fremmede, der besøger denne By. Og hvis der er nogen af de ærede Medlemmer, der har været derovre og har kørt paa den Vej, der gaar fra Nordby til Sønderho, vil de være enige med mig i, at det er den værste Del af Rejsen fra København. Man kører det Stykke i Automobil. Der gaar paa den Strækning, og maa naturligvis gaa, store Omnibusser frem og tilbage flere Gange daglig, fordi Trafikken kræver det, og vi har den mærkelige Ordning, at sender man en Kuffert, f. Eks. til Sønderho, kører den ikke længere end til Nordby, der standser den, Jernbanevæsenet har overhovedet slet ingen Forbindelse med denne By. Men vi maa i alt Fald have en Vej derovre, som vi kan køre paa, den, der er der i Øjeblikket, er det næsten umuligt at køre paa. Jeg tror ikke, det er muligt, at to saadanne Omnibusser kan mødes paa den Vej, uden at den ene maa køre ud i Grøften eller op i Sandbankerne. Desuden ligger der jo to Seværdigheder her, som Masser af Turister besøger hele Sommeren igennem. Den ene er Fuglekøjerne, som ganske vist nu er nedlagt,

men som alligevel har en Historie bag sig, og som mange Mennesker ønsker at se, og jeg har set op til tyve—tredive Biler holde ved dette Sted. Saa har man en anden Seværdighed, der hedder Maageøen, hvor der ogsaa færdes Tusinder af Mennesker. Jeg er derfor meget forundret over, at vi, som jo ellers har vore Veje i udmærket Stand over det ganske Land, lader den Del af Landet ligge saa forsømt, som den i Virkeligheden er, og jeg vil gerne støtte det ærede Medlem Hr. Rahbeks Hentstilling til Ministeren om at tage denne Sag under Overvejelse.

Det er jo vor Pligt som Repræsentanter for Befolkningen at undersøge, hvordan Befolkningens Interesser bliver bedst varetaget. Jeg opfatter i alt Fald min Stilling her saaledes, at det ikke er mig, der er repræsenteret her, men de mange, mange Tusind Mennesker, som har givet mig deres Stemme, og jeg maa derfor udtale min Beklagelse over, at vi herinde er saa uenige, som vi i Virkeligheden er. Vi lever i en Tid, som vel nok er den værste, noget Folk har gennemlevet, og trods det virker vi paa Rigsdagen i allerhøjeste Grad med Særinteresser. Naa, det er jo ikke enestaaende. Ser man ud over andre Lande, gør den samme Splittelse sig gældende. For nylig har det lille Land Norge haft Valg til sin Rigsdag, og der var denne Gang ikke mindre end 20 Partier, der bejlede til Vælgernes Stemmer. Vi er her repræsenteret med 7 Partier; ganske vist er det ene Parti ikke ret stort, det omfatter kun 1 Medlem, og der er et Parti, der kun har 2 Medlemmer, endvidere Retsforbundet med 4 Medlemmer; men jeg har hørt paa Møder, hvordan man optræder fra disse Partiers Side, og jeg har ofte tænkt: Hvad skal de Mennesker tænke, der sidder og hører paa dette her, de bliver jo til sidst helt forstyrrede! Det er ganske givet, at der bør være et Samarbejde i Befolkningen i saa stor Udstrækning som muligt; kun saa kan den Rigsdag, der vælges, faa det virkelige Indtryk af, hvad Befolkningen vil. Jeg har et Par Gange været til Stede i den tyske Rigsdag, og der har jeg set, at en Taler stod paa Talerstolen, og saa stod der en 30—40 Stykker paa Gulvet og talte paa samme Tid. Der var man kommet op paa 38 Partier. At dette har skadet Parlamentarismen og det Regeringsstyre, som Tyskland har haft gennem mange Aar, turde være en given Sag. Jeg vil derfor henstille til ærede Medlemmer af det ærede Ting, at vi paa en eller anden Maade prøver at koncentrere os.